

BIJ HELDERE MAAN

Andere romans van Elizabeth Musser:

Algerije-trilogie

Twee werelden

Twee Testamenten

Twee bestemmingen

Swan House-serie

Het huis op de heuvel

Schuilplaats

Het beloofde land

Wachten op Peter

Verborgen antwoorden

Stille woorden

Sinds ik jou ken

Aan de andere kant van de bergen

Liefde zonder voorbehoud

Dichterbij dan je denkt

Als ik mijn ogen sluit

Elizabeth Musser

Bij heldere maan

Roman

Vertaald door Carola van der Kruk-de Boer

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Vertaling: Carola van der Kruk-de Boer
Ontwerp omslag: DPS Design
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3342 7
ISBN 978 90 297 3343 4 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV21 © Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *By Way of the Moonlight*, bij Bethany House Publishers.

Published with arrangement with Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, MI USA.

Copyright © 2020 Elizabeth G. Musser

© 2020, KokBoekencentrum Uitgevers, een onderdeel van VBK Media.

Alle rechten voorbehouden.

Voor drie van mijn favoriete personen:

Ashlee Winters Musser, mijn geweldige schoondochter, die eerst het hart van mijn zoon stal en daarna dat van onze hele familie. Jij bent het antwoord op waarvoor ik sinds Chris' geboorte voor hem heb gebeden: een intelligente, lieve, dappere en vrome vrouw. Je bent voor mij als een dochter geworden en ik hou van je.

Jere W. Goldsmith IV (1934-2022), mijn geliefde vader, die meer dan vijftig jaar aan Nancy Creek Road heeft gewoond en zich het grootste gedeelte van die tijd heeft beziggehouden met een stal vol paarden. Bedankt voor de liefde, humor en de grootmoedigheid waarmee u de hele familie en vele anderen, maar vooral mij, tot een zegen bent geweest.

Barbara Goldsmith (1938-2016), mijn moeder en de echte Barbara Dale, die net zo pittig was als haar naamdraagster in deze roman en wier liefde voor God, familie, paarden en Hickory Hills een inspiratiebron is geweest voor het overgrote deel van dit verhaal.

‘Een dromer is iemand die alleen bij maanlicht zijn weg kan vinden en zijn straf is dat hij de dageraad eerder ziet dan de rest van de wereld.’

Oscar Wilde

1

Allie

Atlanta, Georgia
Dinsdag 5 maart 2020

Mammoetbotten aangetroffen in achtertuin Buckhead

Het was een absoluut krankzinnige aanname. Mammoetbotten, ja hoor.

Normaal gesproken zou ik in lachen zijn uitgebarsten als ik een dergelijke kop in de online-editie van de *Atlanta Journal-Constitution* zou hebben gelezen. Maar in plaats daarvan barstte ik nu in tranen uit, omdat ik precies wist om wiens achtertuin dit ging en ook precies wist aan wie die botten hadden toebehoord. En dat was geen mammoet.

Het voelde alsof ik doodging. Ik wilde het uitschreeuwen omdat een of andere stompzinnige graafmachine nu mijn hele leven – mijn hele geschiedenis, en mijn toekomst – onder het zand vandaan haalde. O, kon ik het maar een halt toeroepen!

Mijn telefoon liet een vertrouwde beltoon horen en dat geluid trok me uit mijn morbide gedachten. Ik nam op.

‘Ha, zus. Je hebt het artikel in de *AJC* zeker ook al gelezen?’

‘Ja.’

‘Ik heb ongeveer duizend keer met mijn ogen geknipperd toen ik het las. Ik bedoel: het waren bijna dezelfde woorden als twintig jaar geleden! Weet je nog? “Op een dag zal iemand in de buitenbak gaan graven en dan zullen ze denken dat ze mammoetbotten hebben gevonden in de achtertuin van oma Dale.”’

‘Natuurlijk weet ik dat nog. Toen was het grappig. Een lolletje. Maar nu treft de werkelijkheid me als een mokerslag, en ik vind het afschuwelijk.’

‘Hé, leg nu alsjeblieft niet de schuld bij jezelf neer. Dit is *niet* jouw schuld. Je hebt gevochten als een tyrannosaurus rex.’

‘Haha. Bedankt, broer.’ Maar mijn woorden klonken vlak. Ik wist dat Wick nu ergens in Frankrijk naar het artikel op zijn computerscherm zat te staren. Ik dacht aan mijn maandenlange gevecht en zijn frustratie omdat hij zover weg was.

Wick was al dol op genealogie sinds het moment dat hij had gehoord dat hij vernoemd was naar zijn overgrootvader van moederskant, Jeremiah Wickliffe Butler. Hij had recentelijk zijn master in Historisch behoud gehaald en had zijn twee vaardigheden op veel gebruikelijke manieren gecombineerd. De recentste ervan was een aanstelling voor twaalf maanden bij het Louvre in Frankrijk. Hij was al in december teruggekomen naar de Verenigde Staten voor oma Dales begrafenis en het voorlezen van haar testament. Het was voor hem niet mogelijk om nog een keer vrij te nemen.

Toch zei ik: ‘Ik wilde dat je hier was. Ik wilde dat je me kon helpen deze enorme chaos op te lossen.’

‘Ho eens even. Waar heb je het over? Dat is allemaal al opgelost in januari. Het is jouw probleem niet meer.’

‘Maar dat is het hem nu juist! Dat het niet mijn probleem is, *is* mijn probleem. Het was mijn droom, mijn grote ambitie. Alles.’ Ik onderdrukte een snik omdat ik niet wilde huilen terwijl ik met mijn broer aan de telefoon hing. ‘En wat nog belangrijker is: het was *haar* droom. Ze heeft mij opgedragen om die te verwezenlijken.’

‘Hé, hé, het is al goed. Het spijt me. Ja, ik weet dat het heel irritant is, maar je kunt er niets aan doen. Heb je het huis al helemaal leeggehaald?’

Echt fijn, dat medeleven...

‘Bijna,’ loog ik. Ik moest de eerste doos nog inpakken.

Maar Wick kende me duidelijk te goed, want hij slaakte een overdreven zucht en zei: ‘Zus, als je het niet gaat uitzoeken en besluit wat je wilt houden, wordt alles verkocht of weggegeven. Alsjeblieft.’

‘Ik zal het doen. Ik beloof het.’

‘En laat het makelaarskantoor je alsjeblieft helpen.’

‘Ik vertrouw hen niet.’

‘Het is niet hun schuld. En ook niet die van onze advocaat. Dat weet je heel goed.’

Ik zweeg.

‘Allie, kom op. Laat iemand je helpen.’

Ik was blij dat hij Austin niet noemde.

‘Ik ga de botten bekijken,’ riep ik plompverloren, wanhopig op zoek naar een ander gespreksonderwerp.

‘Wat?’

‘Die mammoetbotten.’ Ik grinnikte. ‘Ik weet zeker dat ze de helft ervan nog niet hebben gevonden.’

‘Grote goedheid, laat het allemaal toch gewoon met rust. Je hebt genoeg levende dingen om je zorgen over te maken, zonder...’ – hij aarzelde kort – ‘de verslaggever van de *AJC* te helpen het mysterie van de mammoetbotten op te lossen.’

Mijn gedachten gingen naar de spelletjes die we in onze kindertijd hadden gespeeld tijdens de zwoele zomerdagen waarop onze ouders ons bij onze grootouders hadden gedropt, zodat zij zorgeloos de wereld over konden reizen. Toen drukte ik de herinnering weg en zei: ‘Ik moet er weer vandoor.’

‘Gedraag je, zus. Beloof je me dat?’

Ik gaf geen antwoord en wist dat Wick niet verbaasd was.

Ik legde mijn telefoon neer en stond abrupt op, waarop mijn kat, Maggie, van mijn schoot sprong. Haar intens groene ogen keken me nijdig aan en ik zag dat haar zachte, witte vacht restanten had achtergelaten op mijn zwarte legging. Vast en zeker opzettelijk.

Ik pakte de sleutels van mijn Hyundai, verliet mijn studio op de tiende verdieping van een appartementencomplex in Buckhead dat uitzicht bood op Peachtree Road en East Pace Ferry Road. Zodra ik in mijn auto zat, reed ik over West Paces Ferry naar Nancy Creek Road en de buurt waar zo veel herinneringen en zo veel dromen lagen.

De mensen die vroeger in mijn oma’s wijk in Buckhead hadden gewoond, hadden hun woningen met hun blote handen gebouwd

toen Atlanta nog bezig was te herstellen van de burgeroorlog en de straten nog zandwegen waren. Ze hadden hard gewerkt, hun kostje bij elkaar gescharreld en hadden een goede band gehad met hun burens. Maar nu was het een allegaartje van oud geld en nieuw geld en aannemers met wezelogen die volmaakte en prachtige woningen met de grond gelijkmaakten, zodat ze geschakelde villa's konden bouwen op grond die vroeger bestemd was voor landhuizen met zuilengalerijen en stallen voor paarden.

Ik minderde vaart voor het huis van mijn grootouders, dat *mijn* woning had moeten worden. Het lag ver van de straat en hoge hickorybomen blokkeerden het zicht, wat maakte dat je nu door een zee van nieuwe groene blaadjes moest kijken om het prachtige huis met de voorgevel van rode baksteen te zien, dat achter een heuvel stond die bedekt was met gesnoeid zwenkgras. Ik liet de met grind bedekte oprijlaan en het huis rechts liggen en reed een tweede met grind bedekte oprijlaan op.

Mijn kleine Hyundai hobbelde over een pad dat steil naar beneden voerde, vervolgens weer de heuvel op leidde en aan weerszijden werd omgeven door hickorybomen, kornoeljes en eiken. 'De bossen zijn mooi, donker en diep', citeerde ik in gedachten Robert Frost terwijl een eekhoorn het pad over rende en in een boom verdween. Zijn dikke, grijze staart zwiepte heen en weer terwijl hij verwoed naar een volgende tak klom. Mijn maag trok samen. Wat hield ik van dit bos en het wild dat zo vredig op het landgoed woonde.

'Laat hen alsjeblieft de gezonde bomen niet omhakken!' had mijn oma geroepen – zo ging in elk geval het verhaal – toen een ijsregen er in 1973 – ver voor mijn geboorte – tientallen tegen de grond had geslagen, samen met een groot deel van de elektriciteitspalen in de hele stad.

'Ze gaan het nu allemaal met de grond gelijkmaken, oma Dale,' fluisterde ik toen ik de auto op een open plek parkeerde. Ik schudde de woede van me af en koos ervoor om uit te stappen en het pad aan de linkerkant te nemen, terug de heuvel op, een paar honderd meter verder van de achterkant van het huis verwijderd,

in plaats van naar rechts te gaan en het met stenen bezaaide pad te nemen dat naar de stal leidde.

Ik bereikte de buitenbak waar de graafmachine naast een berg rode georgiaanse aarde stond. Ik staarde naar de geëffende grond die vroeger plaats had geboden aan het houten hek, de hindernissen, de paardenwei en de bomen.

Mammoetbotten, tuurlijk.

De chauffeur van de graafmachine lette niet op mij. Hij droeg een met modder besmeurde overall, had zijn rug naar me toe gekeerd en trapte net een sigaret uit op de grond. Toen ik de rook de lucht in zag kringelen, klonk oma Dales herhaaldelijke waarschuwing weer in mijn oren ‘*Steek nooit een lucifer aan in de buurt van de stal!*’

‘Hoe durft u hier te roken!’ schreeuwde ik. ‘Moet de hele boel hier soms in de hens vliegen?’

De man draaide zich langzaam om, keek me met een grijns aan en trok zijn borstelige, grijze wenkbrauwen op, waarna hij gebaarde naar de vochtige rode aarde om ons heen die zich nog meters ver uitstreekte. ‘Daar is weinig kans op, juffrouw Allie.’

Ik hapte naar adem. ‘Barnell!’

Ik liep naar hem toe en sloeg mijn armen om zijn gebogen schouders.

‘Juffrouw Allie,’ herhaalde hij, waarbij zich een glimlach over zijn gezicht verspreidde, zijn rimpels onderbroken door een dikke grijze baard. ‘Jij hoort hier niet rond te hangen en dat weet je.’

‘Ja, ik weet het en het kan me niets schelen! Maar hoezo bent u degene die hier alles opgraaft? Kent u de aannemer?’

Barnell trok een vies gezicht. ‘Iedereen kent de aannemer en zijn reputatie.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik vond het echt heel naar toen ik hoorde dat je oma het landgoed aan die schoft heeft verkocht, juffrouw Allie. En toen dacht ik dat ik er dan tenminste voor kon zorgen dat ik degene ben die alles hier zou opgraven.’

‘Bedankt daarvoor. Wat een fijne verrassing na zo’n verschrikkelijke dag. En dat terwijl u al met pensioen bent, toch?’

Hij schonk me een meelevend knikje. ‘Ik vind het echt erg dat

dit allemaal moet gebeuren,' herhaalde hij

'Hebben ze de botten weggehaald?' De vraag kwam er nogal bars uit, maar toen ik Barnell weer aankeek, lachte hij, waarbij zijn baard op en neer bewoog in het ritme van zijn gegrinnik.

'Mammoetbotten! Van alle onnozele dingen die ze konden verzinnen, komen ze hiermee.'

Ik slikte een paar tranen weg. Grappig dat je het gevoel kon hebben dat je wilde giechelen en huilen tegelijk.

'Hoeveel hebt u er hier begraven, Barnell? Drie?'

'Ja, juffrouw. Mijn vader heeft de andere twee begraven. En ik heb alleen deze ene nog maar opgegraven.' Onze blikken ontmoetten elkaar en we grijnsden.

'Mag ik de botten zien?'

'Kom maar mee,' zei hij, terwijl hij zijn gebruinde gezicht afveegde met een smoezelige bandana. Vervolgens veegde hij ermee langs zijn nek, die rood was van de zon.

We liepen naar het midden van wat vroeger de buitenbak was geweest, die een omtrek had gehad van zo'n vierhonderd meter. Ik sloot mijn ogen en zag mezelf in gedachten voor me als de tiener die ik was geweest. Een meisje was ik nog toen ik op mijn merrie langs de rand van de bak reed, die vervolgens diagonaal overstak, waarbij ik zonder moeite over een bakstenen muurtje – gemaakt van rood met wit geschilderd triplex – sprong. Dan liet ik de merrie nog vijf grote passen zetten, om vervolgens over de witte hindernis in de vorm van een driehoekige kippenren te zeilen. Daarna slingerden we tussen een aantal hoge dennen door en galoppeerden we om een dikke eik, waarop we de buitenbak opnieuw overstaken, nu via een andere diagonaal, en over een rij groen-witte balken vlogen. Dat waren de sprongen die mijn kinder- en tienerjaren hadden gevuld.

Nu was er van de buitenbak niet meer over dan een platgewalste vlakte van rode aarde, afgezien van de plaats waar een meteoriet leek te zijn ingeslagen, waardoor een enorme krater was ontstaan.

Barnell en ik liepen naar het gapende gat. 'Er waren hier gistermorgen drie verslaggevers,' zei hij grinnikend.

Ik keek naar hem op. 'Hoe hebben ze over de botten gehoord?'
Hij haalde zijn schouders op, waarna hij zijn hoofd in zijn nek wierp en begon te lachen.

'U hebt de krant gebeld, hè?'

'Ik kon het niet helpen, juffrouw Allie. Ik herinner me nog alle keren dat ik een hek of de waterleiding of iets anders stond te repareren en jij en je grote broer door de buitenbak renden en samen deden alsof jullie de Flinstones waren. Jullie riepen dan altijd dat jullie mammoetbotten gingen begraven. Ik dacht dat het wel wat was voor een goed verhaal.'

'En ze geloofden u ook nog?'

Forensische experts zullen in de komende dagen de botten onderzoeken om hun ouderdom te bepalen, had het artikel in de *AJC* vermeld.

Ik ging naast het gat op de grond zitten.

'Enig idee wie dit was?'

'Het is No No Nicotine,' zei hij, terwijl hij een nieuwe sigaret pakte, wat ik heerlijk ironisch vond.

'Lieve Nicky,' fluisterde ik. 'Zij was de laatste die hier werd begraven, toch?'

'Ja, dat klopt.'

'Wie was de eerste?'

'Dat was de pony van jouw oma Dale. Ik kan me zijn naam niet meer herinneren, maar hij was hier al begraven voordat ik werd geboren. En daarna volgde een merrie met de naam Krystal, geloof ik. Mijn vader heeft haar hier begraven toen ik ongeveer tien of elf was. En natuurlijk was er ook die prachtige appelschimmel, de merrie die jouw oma Essie noemde. Ik heb mijn vader geholpen om haar te begraven. Haar heengaan brak bijna letterlijk ons hart.'

Essie. O, ja. Natuurlijk. Ik had genoeg opmerkelijke en indrukwekkende verhalen over mijn oma en haar prijswinnende volbloedmerrie gehoord. In het huis stonden talloze zwart-witfoto's van mijn oma en die merrie terwijl ze over hindernissen zweefden of naast elkaar poseerden, oma met haar opgewekte, brede glimlach en een zilveren trofee in haar hand. Mijn oma serveerde altijd zelfgemaakte koekjes of varkenskluijjes op een zilveren dienblad

of een bord met een inscriptie als ‘Chastain Park Shriners Hunter-Jumper Wedstrijd, Winnaar, 1947’.

Oma Dale had me vanaf mijn kindertijd al verhalen verteld over haar geliefde merrie. *‘Ze had de opvallendste tekening die je ooit bij een paard hebt gezien,’* zei ze dan. *‘Ze was een staalgrijze schimmel met appeltjes op haar vacht die zo wit waren als sneeuw, vlaskleurige manen en een vlaskleurige staart en spierwitte benen. Behalve dan haar rechter achterbeen, die was tot aan het spronggewricht pikzwart.’*

Ik had destijds geen idee gehad wat ‘vlaskleurig’ betekende, maar toen ik het opzocht, was ik nogal teleurgesteld toen ik las dat het eigenlijk niets anders was dan een synoniem van ‘gebroken wit’. Ik had me een veel exotischer kleur voorgesteld.

Barnell tuurde in het gat, knielde neer en haalde er een bot uit dat groter was dan elke mogelijke menselijke variant. ‘Ja. Ik zie nog voor me hoe je oma hier naar me stond te gillen dat ik als de wiedeweerga die kuil voor Nicky moest graven, voordat de politie zou komen en ons allemaal zou arresteren omdat we paarden begroeven binnen de stadsgrenzen van Atlanta.’

Dat kon ik me ook nog herinneren. Ik was niet ouder dan zes of zeven jaar geweest en zat, eigenlijk net als op dit moment, op een berg rode aarde die Barnell met zijn graafmachine naast het gat had gegooid. Ik was ernaartoe gelopen en had nog voordat hij me aan mijn paardenstaart bij het gat kon wegsleuren even naar beneden gegluurd. In de kuil lag het lichaam van een bruin paard.

‘Waarom ligt Nicky daar te slapen?’ had ik gevraagd, hoewel mijn moeder me de avond ervoor had uitgelegd dat de oude merrie van mijn oma was gestorven.

Nu stak ik mijn armen in hetzelfde gat en pakte met beide handen een dik bot vast. ‘Het is al meer dan twintig jaar geleden, hè?’

‘Ja. Dat we dat dier moesten begraven, brak je oma’s hart. Het maakte haar bijna net zo verdrietig als toen we Essie begroeven.’

Elk paard dat mijn oma had moeten begraven, was haar inderdaad letterlijk aan het hart gegaan. Oma Dale was een van de pittigste, eigenwijste vrouwen op de wereld geweest. Zo hard als staal. Behalve als het om haar paarden ging.

En nu werd de nalatenschap waarvan ze had gewild dat ik die zou voortzetten, het landgoed dat al sinds vlak na de Amerikaanse Burgeroorlog familiebezit was geweest, verkocht. Ook werd het terrein achter het landhuis leeggehaald, zodat het hobbelige pad dat vanaf de straat dwars over het terrein liep en dat ik altijd ‘de rotsachtige rijweg’ noemde, geasfalteerd kon worden en er drie extra huizen konden worden gebouwd op het terrein van de buitenbak, waar zo veel van mijn herinneringen waren ontstaan.

‘Ik dacht dat je dit wel zou willen bewaren.’

Barnell overhandigde me een metalen kistje en toen ik dat opende, werd mijn blik wazig.

Telkens wanneer mijn oma een van haar geliefde paarden had begraven, had ze een klein metalen kistje naast het dier neergelegd. Nicky’s lichaam was al lang vergaan, maar het metalen kistje was, hoewel aangekoekt met aarde, nog helemaal intact.

In het kistje lagen vier verroeste hoefijzers. Om redenen die alleen oma Dale kende, had ze voordat ze de paarden liet begraven, de hoefijzers door een smid laten verwijderen. ‘*Ik wil niet dat ze zich daarboven, in de eeuwigheid, ongemakkelijk voelen,*’ was haar vreemde verklaring.

Ik staarde naar de hoefijzers en zei: ‘We zijn er nooit achter gekomen waarom ze deze apart van de paarden begroef, hè?’

Barnell hield zijn hoofd schuin en keek bijna beschaamd. ‘De waarheid is, juffrouw Allie, dat je oma lang geleden tegen me heeft gezegd: “Barnell, als het ooit zover komt dat ik Hickory Hills zal verliezen, moet je me beloven dat je de botten zult opgraven.” Ik dacht dat je oma plotseling haar verstand was verloren, tot ze uitlegde waarom ze dat had gevraagd.’ De blik in Barnells ogen werd weer zachter en hij wees naar het tinnen kistje. ‘Ze zei dat ze wilde dat jij alle hoefijzers zou krijgen. Ze zei dat jij ervoor zou zorgen dat ze op de juiste manier worden gebruikt, juffrouw Allie, net als zij dat vroeger heeft gedaan. Ze zei dat het haar geschenk aan jou zou zijn. Ze was ongelooflijk vasthoudend en liet me zelfs plechtig beloven dat ik het zou doen.’ Zijn grijns was bitterzoet.

Ik slikte twee keer, schraapte mijn keel en haalde een keer diep

adem terwijl de herinneringen me leken te overspoelen. Tijdens een zomer, ik moet toen tien of elf zijn geweest, had ik toegekeken terwijl oma Dale oude hoefijzers op houten plankjes vastspijkerde zodat elk hoefijzers er in de juiste hoek aan bevestigd was en we er een hoofdtuig, halstertouw of een halster aan konden ophangen. Voordat ze de hoefijzers erop had bevestigd, mocht ik het hout beitsen en er met het houtbrandsetje dat ze me een keer voor Kerst had gegeven de naam van elk paard in het hout branden.

Vervolgens hadden we dat ritueel telkens herhaald als er een nieuw paard in de stal kwam logeren. Oma Dale bewaarde speciaal voor dat doel een stapel hoefijzers in de zadelkamer. Vervolgens werden de plankjes aan de muur naast de box van het desbetreffende paard gehangen.

‘Jeff Jeffrey is degene die me op dit idee bracht toen ik niet veel ouder was dan jij,’ had oma Dale uitgelegd. ‘Ik denk dat het een goed idee is om de traditie voort te zetten waar ik al zo lang geleden mee ben begonnen.’

Ik staarde naar de vier hoefijzers en het vergeelde velletje briefpapier dat was voorzien van oma Dales monogram. In haar prachtige krulletters had ze er ‘No No Nicotine (1962-1995)’ op geschreven.

‘Hoefijzers brengen geluk, Allie,’ had ze me vaak gezegd als we samen aan het werk waren. ‘En in dit leven kunnen we al het mogelijke geluk gebruiken.’ De eerste keer dat ze het had gezegd, staarde ze uit het raam van de zadelkamer waar we op dat moment aan het werk waren en liet ze erop volgen: ‘Ik noem het echter liever geen geluk, maar geloof.’

Ik had mijn oma nooit beschouwd als een erg religieuze vrouw. Ze ging, net als de meeste mensen van haar leeftijd, naar de kerk. Maar oma Dale zat vol geheimen en verrassingen, en niet de minste daarvan waren boerenwijsheden die vaak zinsneden bevatten die klonken alsof ze rechtstreeks aan de Bijbel waren ontleend.

Ik haalde de hoefijzers uit het kistje en omsloot ze met beide handen. Hoe vaak had ik bij de stallen gestaan en toegekeken terwijl de hoefsmid een van de paarden of pony’s besloeg?

‘Dank u wel,’ zei ik, terwijl ik de brok die zich in mijn keel had gevormd probeerde weg te slikken. ‘Bedankt dat u de aannemer ervan hebt weten te overtuigen dat u ze het beste kon opgraven.’ Toen keek ik hem strak aan en vroeg: ‘U belt me toch wel als u de andere uit de grond haalt?’

Zijn blik kruiste de mijne; zijn donkerbruine ogen twinkelden. ‘Knijp die mooie turkooizen ogen van je nu maar niet tot spleetjes, jongedame. Ik wist dat je het in de krant zou lezen, juffrouw Allie. Ik heb alleen maar gewacht tot je kwam opdagen.’ Daarna haalde hij opnieuw zijn schouders op. ‘Maar, ja. Ik zal je bellen als ik de andere botten heb blootgelegd.’ Hij zocht in de zakken van zijn overall en haalde een stokoud mobieltje tevoorschijn. ‘Ik heb je nummer hier wel ergens.’ Hij liet zijn ogen over het uitgestrekte oppervlak glijden. ‘Al dat graafwerk kan nog wel even in beslag nemen.’

‘Volgens mij neemt u er de tijd voor, is het niet?’

‘Ze hebben me ingehuurd om de bomen uit te graven, en dat heb ik gedaan. Nu kan ik rustig alle tijd nemen die ik nodig heb. Ik heb al laten vallen dat we zomaar eens op nog meer botten zouden kunnen stuiten. Dat houdt mij bezig en houdt die wezel uit de buurt van de stal.’

‘Als het aan hem ligt, zal hij die in een oogwenk laten afbreken.’

‘Ik weet het.’

‘Wanneer gaan ze het huis neerhalen? Heeft hij al een datum genoemd?’

Barnell frunnikte aan een nieuwe sigaret. ‘Ik geloof dat ze dat voor 28 maart hebben gepland.’

Zijn ogen leken zich in de mijne te boren.

Nog drie weken. Over drie weken zou er geen weg terug meer zijn. Nog drie weken en mijn familie kon een zucht van verlichting slaken. *‘Wat een geluk dat ze het nu eindelijk moet opgeven! Haar pogingen om het te redden, hebben haar bijna op het randje van de afgrond gebracht. Nu is er niets meer wat het waard is om gered te worden.’*

Barnell onderbrak mijn gedachten. ‘Waar is je verloofde trouwens gebleven, juffrouw Allie?’

‘Die maakt geen deel meer uit van mijn leven.’ *Je relatie heb je ook al niet kunnen redden*, berispte ik mezelf in stilte.

‘Wat naar voor je. Had die kerel dan helemaal geen gevoel?’

‘Ik denk dat hij juist veel te veel gevoel had,’ mompelde ik. ‘*Allie, lieveling, soms voelt het alsof je meer van het landgoed houdt dan van mij.*’ ‘Hij werd het een beetje beu dat ik zo veel tijd stak in de poging om het huis en het landgoed te redden.’

‘Ik weet hoeveel deze plek voor je betekent. Voor jullie allemaal.’

‘Ja.’

Toen Austin me dat had verweten, had ik hem willen tegen spreken: ‘Ik hou meer van jou!’ Maar in plaats daarvan had ik toegegeven dat hij weleens gelijk kon hebben.

En nu was ik zowel het land en het huis als de man van wie ik hield kwijt.

Ik reed weg, met op de stoelzitting naast me de verroeste hoefijzers, die me kwelden met gelukkige herinneringen, terwijl ik wist dat al mijn geluk was vervlogen op het moment dat Barnells graafmachine zijn mond had geopend en was begonnen te kauwen.